

The background of the entire page is a close-up, high-resolution photograph of a rich red fabric, likely silk or satin, with deep, flowing folds and a subtle sheen. The lighting creates gradients of red, from deep burgundy to a slightly brighter, more vibrant red, highlighting the texture of the material.

MUG

ZINE

#15

Daar sta je dan. De laatste keer in dit theater, tussen spiegel en publiek, het ego nog eenmaal gestreeld. Een beetje rondwaren op een podium, in de spotlights, op je zelfgecreëerde voetstuk. Gefrommel in de marge.

***Ladder in panty
Oorbel kwijt
Sjaal verloren***

Is dat het script?

Hoog in de coulissen klimt een kater, regisseur van de achtergebleven stilte. Fluisteringen in het duister, in de orkestbak wordt gerommeld.

De zaal is leeg.

Penelope aan het werk

'Heel de wereld heb ik aan garenkleuren in mijn bovenkamertje. Kijk. Met deze weef ik alle appels de boom in, hiermee weef ik het zonlicht

op hun huid en hiermee de strakke hemel tussen al de bladeren in. De wereld heb ik in mijn hand aan het weefgetouw hier, heel 't universum.

Maar de kunst is, zie je, de juiste garen telkens op te rakelen uit de chaos die mijn kamer is. Ik ben soms toch echt wel tien dagen zoekend

in de warboel hier van mijn kasten, laatjes, opbergbakjes. Maar – ik volhard en houd vol. Mettertijd komt alles wat weg was ooit terug. En, als het lang duurt

en Laertes' haren inmiddels tinten grijs zijn, dan heb ik die garen liggen, net zo goed als die voor de rotte appels, als ooit hun tijd komt.'

- MICHIEL RIS

Een overdaad aan verval

er is geen begin, de nacht vloeit
langzaam binnen, je vult kamers

met je leven

je dweilt langs blindetegels
het water blijft staan tussen

betonstrepen

je slaapwandelt door straten
die je nauwelijks kent, je ont-

kleedt jezelf

langs tramsporen raas je door
je opent je mantel voor ramen

- GEERT VIAENE

Nika Novich: *Mater Nostra*

Zelfportret

Mijn voormoeder heeft vast een Deen ontmoet
die 's winters op Zuid-Holland kwam gevaren,
zo werd ik blauw van ogen, blond van haren
en bleek van vel en blozend en besproet.

Mijn lichaam kan het zwakste licht vergaren,
het minste sneeuwgerucht, de lauweste gloed,
maar het vergaat bij zonlichtovervloed
van hooikoortsblindheid en verbrandingsblaren.

Ik leef me in het kleinste leven in,
voel mij geborgen als de dorpsweg duistert,
bemind bij van een glimlach het begin.

Maar liefdeslicht en grapjes die je fluistert
snijden in mij. Ik meet de wond en zin
op diepe messen. Steek terwijl je luistert.

- LENNARD VAN RIJ

Dit plotselinge, wie heeft het gemaakt,
dit uitzicht op een onvoorzien verschiet?
Wat gaf ons macht en deed de schroom teniet
en houdt de dag te kort, de nacht doorwaakt?

Hoe werd het lang verbeide niet te mijden,
in onze borst de holte opgevuld?
En wie dan zag ons hopeloos geduld,
en kwam toen ons, vertwijfelden, bevrijden?

Je handen gaan in mateloze lijnen
en alles lijkt of het opnieuw bestond.
Je mond maakt me verheven en verwond.
Je ogen stralen zoekend in de mijne.

Je stem deint als een lichtschip in de nacht.
Kom binnen, je bent mooi en lang verwacht.

- SIMON MULDER

Nika Novich: *Medina*

Prometheus aan het werk

'Neuzen blijven moeilijk. De handen, ogen, lippen, tong en longen boetseren lukt wel, hersens en natuurlijk het hart. Dat lukt wel, ja, maar die neuzen...

Elke keer wanneer ik mij aan die vleugels waag of aan de plek waar de neusrug zich hecht aan de wenkbrauw schiet ik weer uit en begint dat schepsel te huilen.

Kleine stroompjes bloedrode klei verschijnen dan en heel zacht murmelt dat kleine mensje, laat het hoofdje hangen en levensecht verstromen er traantjes.

Dat is stiekem (laat het de mens niet horen) nog mijn grootste trots. Dat ik uit de rotsen 'water' heb gehaald, ja, voor mij zelfs niet van echt te onderscheiden.

Maar dan treft mij toch weer dat medelijden voor dat kleine schepsel. Ik druk zijn neus dicht en laat dat nou werkelijk precies zijn wat die rotneus behoefde.'

- MICHEL RIS

Innerlijke idioten drijven

er zitten vogels in de zwarte doos
die niet leerden vliegen, pianisten

zweven teugelloos in open noten-
balken aan buffetpiano's waaraan

niemand drinkt of eet, de piloten
verdoeven zich voor ze opstijgen

ze kauwen op qat, ze geraken
in nesten, ze kapen de aarde

vetten na de noodlanding hun
vleugels in met wateroverlast

- GEERT VIAENE

Nika Novich: *Medusa*

Naar Luxor

De nachtrein dringt voortdurend dieper door
in Afrika. In draaistoelen, met bier,
bezien wij als op breedbeeld de rivier
die zwart en zwijgend glinstert langs het spoor.

Ginds gaan gestaltes pakezeltjes voor
naar pleintjes onbewogen door Osiris,
slechts binnensmonds vervloekt. Oudroest vormt hier,
waar tijd geen eeuwen stilstaat, het decor.

Nog geen Vallei. Rietsuikerstengels branden
en reisgenoten strekken daas hun handen –
verwijtend glijdt hun snijdend snurkgeluid.

De nacht verlokt de nacht. Uit tal van landen
verzamelen zich palmen voor de ruit –
de zon verjaagt ze, spreidt woestijnen uit.

- LENNARD VAN RIJ

Ontwaken en het nieuwe licht begroeten:
de morgen komt op bleke voeten
en volgt zij onze goede wil en hoop?
Het bloed waar ik mijn pen in doop,
het onvolkomene dat ons nog scheidt:
de afgrond ligt nog even wijd beschreid.
Dit nieuwe wapen van genade leren,
ontwaken en het niet kunnen hanteren:
ontwaken en het blijft me onvertrouwd;
op hoeveel bloed heb ik dit huis gebouwd?

- SIMON MULDER

Nika Novich: *The Tigers Bride*

Tot ik slaap

Blijf bij me tot ik slaap. We volgen bakens
het dal in naar de drempel van het woud
dat zich iedere nacht als nieuw ontvouwt
en bladstil ademt onder sneeuw van lakens.

Het kabbelend ven slijt licht in duizendvoud,
De gele zomerzon diffuus weerkaatsend,
maar laat niets zichtbaars door, niets geruchtmakends –
leg mij daar op een baar van blakerend hout.

Ver uit het zicht van goden, illegaal,
zink ik naar waar ik tijd en ruimte win.
Waar dromen stil aangroeien als koraal.

Waak totdat ik het diepste van de vaak
veilig bereikt heb, ga dan slapen in
het zonnig ochtendland waar ik ontwaak.

- LENNARD VAN RIJ

In haar jurk vol zwarte gaten
was ze een nachtvlinder
juist ontpopt

Instagram icon @Luule

Colofon

Bijdragen: Simon Mulder, Nika Novich, Michiel Ris,
Lennard van Rij en Geert Viaene.

MUGzine is een schrift vol poëtische vloggertjes. Voor mensen die wakker liggen van onzichtbare olifanten die door de kamer stampen. Voor wie poëzie wil horen in het zoemen van een mug. MUGzine verschijnt ook op www.mugzines.nl.

© MUGzine is een uitgave van Poetry Affairs en MUGbooks

Grafisch ontwerp: BRRT (bart@brrt.nl)

15 | 2022